

Ves je vstrepetal ter se zgrudil ob križu na kolena in molil in jokal . . .

»Oh, moj Bog! Tvojo sveto, toliko pomembno noč sem oskrunil. Pljuval sem v Tvojo čisto, nebeško noč. Kradel sem . . . Nikdar več! Odpusti, odpusti! . . .«

Pustil je ves plen ob križu in z lahkim srcem odšel proti domu.

»Vajin sem sedaj za vselej,« je vzkliknil, ko je vstopil. Objel je ženo in otroka.

»Tvoja molitev, ljubi otrok, mi je odprla in ogrela zakrknjeno dušo. Tvoj Ješček te je v tej sveti noči uslišal . . . Hvala ti, hvala, pridni otrok!«

In zaspančkala je Nežica. Oče pa in z njim mati sta čula, vtopljenja v molitev, nad angelom-otrokom, ki mu je še sedaj po cvetočem, smehljlajočem se licu plavala gorka prošnja k novorojenemu Kralju: »Zapovej!«

Zvečer.

*Bog je ukazal
v posteljo leči,
sladko zaspati
nič se ne bati;
saj ti On pošlje
angelov troje:
Prvi zaziblje*

*v mirno te spanje,
drugi navdahne
sladke ti sanje,
tretji varuje
tebe vso noč,
da ne škoduje
zlobna ti moč.*

Narjan Pretko.

Jutranja molitev.

*Vzplaval je na jutro rosno
orel sivi pod nebo. —
Ah, že dvignil se ponosno
črez najvišjo je goró.*

*Tam za goro v vsi krasoti
solnce mlado se zbudi. —
Orel plava mu naproti
in pozdrav mu izroči.*

*Solnce zlato zdaj posije
tja črez les in črez polje. —
Pličico drobnih melodije
zdaj v pozdrav mu zadoné . . .*

*Misli moje v zlatem krogu
v raj hitijo iz srca
in zasmilijo se Bogu,
božji jim poljub poda . . .*

Fran Žgur.

